

ТЕСА
ДЕЪР
денният
херцог

Превод от английски Кристина Георгиева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Romancing the Duke*

Copyright © 2014 Eve Ortega

All rights reserved

Превод Кристина Георгиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1702-7

Винаги бе завиждала на хубавиците. Не само заради хубостта им, но и защото, когато богинята, която и да беше тя, раздаваше достоинства, красотата винаги бе свързана със самочувствието. А тя мечтаеше за него повече от всичко друго.

Той плъзна леко ръка по гърба ѝ, отметна настрани сплетените ѝ коси и докосна голата ѝ шия.

Изведнъж в жилите ѝ се разля прекрасна и опиваща мощ.

– Що за мъж няма да изпита такава жена? – Той я погали по тила. – Не вярвам, че никой не е опитал.

– Нали знаете как е – рече тя ведро. – Навярно е заради изумителната ми красота. Отблъсква ги. – Той, естествено, нямаше как да пропусне шеговития ѝ тон. Но и дори да приемеше думите ѝ сериозно... На кого би навредило това? – Мъжете се плашат от нея.

Той погали с палец устните ѝ.

– Аз не се плаша.

Изведнъж дързостта ѝ изчезна.

– Мили боже, кое време стана! Ако утре искам да приведа в ред стаята, трябва вече да се връщам в...

Капчица разтопен восък се търкулна и я изгори по ръката. Изи изгърва свещта. Пламъкът угасна още преди да е паднала на пода.

В миг кулата потъна в мрак.

Сърцето ѝ затуптя бързо. О, по дяволите! И то точно когато изравни сили с него. Дотук беше с жената в неговите очи. Дотук беше с неговата прелъстителка. Той би ѝ се изсмял, ако знаеше как се чувства. Как можеше това малко момиченце да поиска някой замък? Тя беше глупачка, която припадеше в дъжда, пишеше, като види прилепи, и трепереше безпомощно в тъмното.

Може би херцогът нямаше да забележи треперенето ѝ.

ТЕСА ДЕЪР

Ръцете му се спуснаха към раменете ѝ.

– Вие треперите.

По дяволите, по дяволите, по дяволите!

– Добре съм. Изгървах свещта, това е всичко. Ще бъдете ли така добър да... – Тя преглътна мъчително. – Да ме отведете обратно до стаята ми?

– Мисля, че не.

О, боже! Сърцето ѝ падна в петите. Той щеше да я разреже тук. Сама. В тази тясна стаичка, на края на тридесет и четирите стъпала, в злочестата и неспокойна черна нощ. Тъкмо да ѝ е за урок.

Ала той не я остави. Просто я взе в прегръдките си.

Притисна я до себе си.

Изи не знаеше как да се съпротивлява. Тези силни ръце... те бяха единствената ѝ опора в шеметната тъмнина. Всичко стана тъй внезапно, че ѝ се зави свят, уплаши се.

И изведнъж...

Той я целуна.

Глава 6

Рансъм я целуна.
Обви лицето ѝ с ръцете си, за да не мърда, и притисна устни в нейните. Без прелюдия, без финес. Просто един силен, напорист натиск на устните му върху нейните.

Тази жена трябваше да проумее някои неща, а на него му дойде до гуша да ѝ обяснява с думи.

Момичето беше тъй дяволски невинно. Беше отраснало с приказки за рицари и романтични любви. Нямаше представа колко опасен може да бъде мъж като Рансъм.

Много добре. Нищо не му струваше да ѝ покаже. Тази единствена нежелана целувка трябваше да я прати тичешком в стаята ѝ, а на сутринта и далеч от замъка.

– Така – рече той, като се отдръпна. – Изглежда, ме взимате за човек, благоприличен по природа. Дано това да ви изясни нещата.

Той я пусна и се отдръпна, за да може тя да побегне.

Но вместо това Изи стисна ризата му в юмруци и се вкопчи здраво в него.

– Целунете ме отново.

За миг той изгуби дар слово. Нищо не разбираше.

– Целунете ме пак – прошепна тя. – Бързо. Но този път

както трябва.

– Какви ги говорите, за бога?

– Това беше първата ми целувка. Знаете ли откога мечтая за първата си целувка?

Рансъм не знаеше. И пет пари не даваше.

– Цял живот! – И тя заблъска с юмруци гърдите му, за да подчертае думите си. – И тъй, помогнете ми, Ваша милост. Аз няма да ви позволя да я опропастите!

– Вие не разбирате. Целта на това малко упражнение беше да унищожа романтичните ви фантазии.

– Не аз, *вие* не разбирате. – Тя се приближи, като продължаваше да го стиска здраво. – Винаги съм се старала да извличам полза от обстоятелствата, които животът ми сервира. Като дете мечтаех да си имам коте. Вместо него получих невестулка. Не беше животинчето, което исках, но пак се постарях да обичам Снежинка.

Той отстъпи назад.

Тя пристъпи напред.

– След смъртта на баща ми отчаяно търсех място, което да назова свой дом. И най-скромната къщурка щеше да свърши работа. Вместо това наследих обитаван от духовете замък, в който гъмжи от плъхове и прилепи, наскреде Нищото, Нортъмбърланд. Не е къщата, която исках, но аз съм решена да го превърна в дом.

Тя завря лицето си в неговото. Той усети дъха ѝ по врата си. Нежни, парещи струйки.

– Откакто пораснах – прошепна тя, – мечтая за първата си целувка. В себе си знаех, че ще бъде романтична, нежна и от нея колената ми сладко ще омекнат.

– Е, сега знаете, че сте се заблудили. На тази възраст вече трябва да сте свикнали с разочарованията.

– Ето тук сте в грешка. – Тя стисна още по-здраво ризата му. – Започнах да се боря срещу тях. Вие няма да про-

валите първата ми целувка. Няма да ви позволя. Ще ме целунете още веднъж, още сега. И ще го направите по-хубаво.

Той поклати невярващо глава.

– Вече свърши. Край. Дори да ви целуна повторно, това няма да бъде първата ви целувка.

– Брои се. Щом като е част от същата прегръдка, всичко се брои за едно.

Проклятие! Откъде ги измисляха тези правила жените? В някоя книга ли се съхраняваха? Понякога Рансъм се чудеше дали жените не са адвокати с дълъг кодекс от закони за романтичната любов, който упорито криеха от мъжете.

– Стига сте умували – подкани го тя. – Това едва ли е най-добрата целувка, която можете да ми дадете.

Той се наежи.

– Естествено, че не е.

– Та вие сте се любили толкова пъти върху конски гърбове, че може да правите обобщения за тях. Би трябвало да знаете как да целувате. Няма да си тръгна от тази кула, докато...

Той я улови за раменете и пак я целуна. Този път по-настойчиво. Най-вече, за да спре дърдоренето ѝ, но и за да подчертае първоначалното си намерение. Ако тя искаше нежни срещи под звездите, Рансъм не беше нейният човек. В пътската наслада той беше агресивен, дързък и не се свенеше от това. Щом трябваше втори път да ѝ даде да разбере, така да бъде.

Ала докато я целуваше, нещо ужасно, ужасно се обърка.

Този път тя отвърна на целувката му. Не с просто любовитство или несръчен възторг, а с очарователна, освободена страст, която го прониза в гърдите.